

TURANSKÝ

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 22. decembra 2008*

Vo veci C-491/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Landesgericht für Strafsachen Wien (Rakúsko) z 8. októbra 2007 a doručený Súdnemu dvoru 31. októbra 2007, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Vladimírovi Turanskému,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory J.-C. Bonichot, sudcovia K. Schiemann a L. Bay Larsen (spravodajca),

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: R. Grass,

* Jazyk konania: nemčina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, splnomocnený zástupca,

- francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a J.-Ch. Niollet, splnomocnení zástupcovia,

- holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia,

- slovenská vláda, v zastúpení: J. Čorba, splnomocnený zástupca,

- fínska vláda, v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca,

- švédka vláda, v zastúpení: A. Falk, splnomocnená zástupkyňa,

- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: T. Harris, neskôr I. Rao, splnomocnené zástupkyne,

- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: R. Troosters a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „DVSD“), podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania, ktoré sa začalo v Rakúsku 23. novembra 2000 proti pánovi Turanskému, slovenskému štátnemu príslušníkovi, podozrivému zo spáchania trestného činu ťažkej lúpeže formou spolupáchateľstva proti rakúskemu štátnemu príslušníkovi na území Rakúskej republiky.

Právny rámec

Európsky dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach

- 3 Článok 21 ods. 1 a 2 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach (ETS č. 30), podpísaného 20. apríla 1959 v Štrasburgu, týkajúci sa oznámenia na účely trestného stíhania stanovuje:

„1. Oznámenie jednej zmluvnej strany, ktoré môžu viesť k trestnému stíhaniu pred súdmi druhej zmluvnej strany, sa budú odovzdávať medzi príslušnými ministerstvami spravodlivosti...

2. Dožiadaná strana bude informovať dožadujúcu stranu o všetkých opatreniach, ktoré sa na základe takého oznámenia uskutočnili, a zašle jej odpis rozhodnutia, ktoré bolo vydané.“

Právo Európskej únie

- 4 Podľa článku 1 protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie a ktorý na základe Amsterdamskej zmluvy tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „protokol“), je trinásť členských štátov Európskej únie vrátane Rakúskej republiky oprávnených založiť medzi sebou užšiu spoluprácu v rámci pôsobnosti Schengenského *acquis* tak, ako je uvedené v prílohe k tomuto protokolu.

- 5 K takto definovanému Schengenskému *acquis* patrí predovšetkým Dohoda medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3), podpísaná 14. júna 1985 v Schengene, ako aj DVSD.

- 6 Dohoda o pristúpení Rakúskej republiky k DVSD podpísaná v Bruseli 28. apríla 1995 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 90) nadobudla platnosť 1. decembra 1997.

- 7 Podľa článku 2 ods. 1 druhého pododseku protokolu prijala Rada Európskej únie 20. mája 1999 rozhodnutie 1999/436/ES, ktorým sa v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a Zmluvy o Európskej únii stanovuje právny základ pre všetky ustanovenia alebo rozhodnutia, ktoré tvoria Schengenské *acquis* (Ú. v. ES L 176, s. 17; Mim. vyd. 19/001, s. 152). Z článku 2 tohto rozhodnutia v spojení s prílohou A tohto rozhodnutia vyplýva, že Rada stanovila články 34 EÚ a 31 EÚ za právny základ pre články 54 až 58 DVSD.

- 8 Z článku 3 ods. 1 Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 33), v spojení s bodom 2 jeho prílohy I vyplýva, že DVSD je záväzný a uplatniteľný v Slovenskej republike odo dňa pristúpenia tohto štátu, t. j. 1. mája 2004.
- 9 Hlava III DVSD nazvaná „Polícia a bezpečnosť“ obsahuje kapitolu 3 s názvom „Zákaz dvojitého trestu“. Ustanovenie článku 54 DVSD obsiahnuté v uvedenej kapitole 3 znie:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

- 10 Článok 55 ods. 1 a 4 DVSD stanovuje:

„1. Pri ratifikácii, prijatí alebo schválení tohto dohovoru môže jedna zmluvná strana prehlásiť, že v jednom alebo v niekoľkých nižšie uvedených prípadoch nie je viazaná článkom 54:

- a) keď predmetom rozsudku vynesenom v zahraničí bol čin celkom alebo čiastočne spáchaný na tamojšom území;...

...

4. Nemožno uplatniť výnimky, ktoré boli predmetom prehlásenia podľa ods. 1 ak dotyčná zmluvná strana požiada inú zmluvnú stranu o stíhanie toho istého činu ...“

11 Článok 57 ods. 1 a 2 DVSD stanovuje:

„1. Ak nie je [Ak je — *neoficiálny preklad*] určitá osoba obvinená z trestného činu na území jednej zmluvnej strany a príslušné úrady tejto zmluvnej strany majú dôvod k predpokladu, že toto obvinenie sa týka toho istého činu, za ktorý bola dotyčná osoba už právoplatne odsúdená na území inej zmluvnej strany, požiadajú tieto úrady v prípade, že to uznajú za potrebné, o vecné informácie príslušné úrady tej zmluvnej strany, na území ktorej bolo rozhodnutie vynesené.

2. Vyžiadané informácie musia byť čo najskôr oznámené a zohľadnené pri rozhodovaní o pokračovaní konania.“

- 12 Z informácie týkajúcej sa dátumu nadobudnutia platnosti Amsterdamskej zmluvy uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskych spoločností* 1. mája 1999 (Ú. v. ES L 114, s. 56) vyplýva, že Rakúska republika vydala vyhlásenie na základe článku 35 ods. 2 EÚ, ktorým uznáva právomoc Súdneho dvora rozhodovať v súlade s podmienkami stanovenými v článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ.

Právo Slovenskej republiky

- 13 § 9 ods. 1 písm. e) trestného poriadku v znení platnom v deň prijatia rozhodnutia slovenským policajným orgánom o zastavení trestného stíhania sporného v konaní vo veci samej nepripúšťa začatie trestného konania, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať, „ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené...“.
- 14 Toto ustanovenie preberá článok 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby.
- 15 § 215 ods. 1 a 4 trestného poriadku stanovuje:

„1. Prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak:

- a) je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie,

- b) nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci...

...

4. Zastaviť trestné stíhanie podľa odseku 1 je oprávnený aj policajt, ak nebolo vznesené obvinenie.

...“

¹⁶ Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a najmä z rozsudku z 10. júla 1980 vo veci Tz 64/80 vyplýva, že § 9 ods. 1 písm. e) trestného poriadku nebráni tomu, aby sa v trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) toho istého trestného poriadku, neskôr pokračovalo pre ten istý skutok, pokiaľ skoršie stíhanie neskončili právoplatným rozsudkom.

Skutkové okolnosti trestného konania a prejudiciálna otázka

- 17 Pán Turanský je podozrivý z toho, že 5. októbra 2000 spolu s dvomi poľskými štátnymi príslušníkmi, ktorí sú stíhaní v samostatnom konaní, odcudzili fyzickej osobe v mieste jej bydliska vo Viedni (Rakúsko) hotovosť, ktorá patrila tejto osobe, po tom, ako jej spôsobili vážne zranenia.
- 18 Dňa 23. novembra 2000 Staatsanwaltschaft Wien (Prokuratúra Viedeň) požiadala vyšetrojúceho sudcu vnútroštátneho súdu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania o začatie predbežného vyšetrovania týkajúce sa pána Turanského, dôvodne podozrivého z ťažkej lúpeže v zmysle rakúskeho trestného zákona, ako aj o vydanie zatýkacieho rozkazu a vyhlásenie pátrania po ňom na účely jeho zatknutia.
- 19 Dňa 15. apríla 2003, keď bola Rakúska republika informovaná, že pán Turanský sa nachádza vo svojej krajine pôvodu, v súlade s článkom 21 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach požiadala Slovenskú republiku o prevzatie trestného stíhania proti uvedenej osobe.
- 20 Slovenské orgány vyhoveľi tejto žiadosti a vyšetrojúci sudca rakúskeho súdu podávajúceho návrh na začatie prejudiciálneho konania dočasne prerušil trestné konanie až do právoplatného rozhodnutia týchto orgánov.
- 21 Dňa 26. júla 2004 vyšetrovateľ Policajného zboru Prievidza (Slovensko) poverený vedením vyšetrovania začal trestné stíhanie, ktoré bolo vedené pre oznámený skutok, ale bez súčasného vznesenia obvinenia voči určitej osobe. Pán Turanský bol v rámci tohto vyšetrovania vypočutý ako svedok.

- 22 Listom z 20. decembra 2006 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila rakúskym orgánom rozhodnutie Okresného riaditeľstva policajného zboru Prievidza zo 14. septembra 2006, ktorým bolo nariadené zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) trestného poriadku vo veci trestného činu lúpeže. V tomto rozhodnutí príslušný vyšetrovateľ poverený vyšetrovaním napísal:

„Podľa § 215 ods. 1 písmeno b) [trestného poriadku] trestné stíhanie vo veci trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom

zastavujem,

lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Odôvodnenie

... je preukázané jednak z výpovede samotného poškodeného... a jednak z výpovede svedka [Turanského], [že] jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže...

I v prípade, že by... došlo k spáchaniu neprekazenia trestného činu..., nebolo by možné... uplatniť postup vydania uznesenia o vznesení obvinenia, nakoľko trestné stíhanie by bolo v danom prípade neprípustné, lebo je premlčané. ...“.

23 Sťažnosť, ktorú možno podať proti tomuto rozhodnutiu v lehote troch dní od jeho vydania, má odkladný účinok. Sťažnosť takého druhu však nebola podaná.

24 Landesgericht für Strafsachen Wien vyjadruje pochybnosti, pokiaľ ide o skutočnosť, či rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané policajným orgánom v rámci vyšetrovania toho istého činu, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania na Landesgericht, môže viesť k uplatneniu článku 54 DVSD a tým vytvoriť prekážku v pokračovaní trestného konania.

25 Keďže vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, má rozhodnúť o otázke, či rozhodnutie slovenského policajného orgánu zo 14. septembra 2006 bráni tomu, aby vyšetrojúci sudca pokračoval v predbežnom vyšetrovaní dočasne prerušenom v Rakúskej republike, tento vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa zákaz dvojitého trestu stanovený v článku 54 [DVSD] vykladať v tom zmysle, že bráni trestnému stíhaniu podozrivého v Rakúskej republike, pokiaľ bolo v Slovenskej republike po jej pristúpení k Európskej únii trestné konanie pre ten istý čin zastavené

takým spôsobom, že policajný orgán po meritórnom preskúmaní právoplatne ukončil trestné konanie uznesením o zastavení trestného stíhania bez akýchkoľvek sankcií?“

O právomoci Súdneho dvora

²⁶ Je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 12 tohto rozsudku, Súdny dvor je oprávnený rozhodovať v prejednávanej veci o výklade DVSD na základe článku 35 EÚ.

²⁷ V tejto súvislosti je potrebné upresniť, že článok 54 DVSD sa uplatňuje *rationae temporis*, ako tvrdí Rakúska vláda, na trestné konanie, akým je konanie vo veci samej. Aj keď je pravda, že DVSD ešte nebol v Slovenskej republike platný 5. októbra 2000, keď bol spáchaný čin v Rakúsku, ktorý je predmetom konania vo veci samej, ale už bol platný v oboch dotknutých štátoch nielen v čase prvého posudzovania tohto činu v priebehu septembra 2006 policajnými orgánmi Slovenskej republiky, ale aj v čase posudzovania podmienok uplatnenia zásady *ne bis in idem* v priebehu októbra 2007 vnútroštátnym súdom konajúcim vo veci samej, ktorý podal tento návrh na začatie prejudiciálneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2007, Kraaijenbrink, C-367/05, Zb. s. I-6619, bod 22).

- 28 Okrem toho je potrebné po prvé upresniť, že otázka účinku *ne bis in idem* rozhodnutia o zastavení trestného stíhania vydaného slovenským policajným orgánom sa má, ako správne uviedla Komisia Európskych spoločností, preskúmať na základe článkov 54 až 58 DVSD, článok 21 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, podľa ktorého Rakúska republika požiadala Slovenskú republiku o začatie trestného stíhania proti pánovi Turanskému, totiž neupravuje otázku účinku prevzatia trestného stíhania dožiadaným štátom v konaní prebiehajúcom v štáte dožiadania.
- 29 Po druhé treba dodať, že aj keď Rakúska republika vydala prehlásenie na základe článku 55 ods. 1 písm. a) až c) DVSD (BGBl. III z 27. mája 1997, s. 2048) a že výnimka uvedená v bode a) tohto ustanovenia sa vzťahuje presne na takú situáciu, aká je v konaní vo veci samej, keď k predmetnému činu došlo na území prehlasujúceho štátu, výhrada uvedená v prehlásení sa predsa nemôže uplatniť v tomto konaní z dôvodu ustanovenia odseku 4 článku 55, podľa tohto odseku nemožno uplatniť výnimky, ktoré boli predmetom prehlásenia, ak dotknutá zmluvná strana, v uvedenom konaní Rakúska republika, požiadala o stíhanie toho istého činu inú zmluvnú stranu, t. j. Slovenskú republiku.

O prejudiciálnej otázke

- 30 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, v podstate pýta, či sa zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 DVSD, uplatňuje na rozhodnutie, aké je v konaní vo veci samej, ktorým policajný orgán po vecnom preskúmaní veci, ktorá mu bola predložená, nariadil v štádiu konania pred vznesením obvinenia voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu zastavenie začatého trestného stíhania.

- 31 Zo znenia článku 54 DVSD vyplýva, že nikto nemôže byť stíhaný v jednom zmluvnom štáte pre ten istý čin, za ktorý už bol v prvom zmluvnom štáte „právoplatne odsúdený“.
- 32 Pokiaľ ide o pojem „právoplatne odsúdený“, Súdny dvor už rozhodol v bode 30 rozsudku z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge (C-187/01 a C-385/01, Zb. s. I-1345), že pokiaľ po trestnom konaní je ďalšia obžaloba s konečnou platnosťou vylúčená, dotknutá osoba sa má považovať za „právoplatne odsúdenú“ v zmysle článku 54 DVSD za čin, ktorý jej bol vytýkaný.
- 33 Súdny dvor taktiež rozhodol v bode 61 rozsudku z 28. septembra 2006, Van Straaten (C-150/05, Zb. s. I-9327), že článok 54 DVSD sa uplatňuje na rozhodnutie súdnych orgánov zmluvného štátu, ktorým je obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby pre nedostatok dôkazov.
- 34 Z toho vyplýva, že rozhodnutie na to, aby bolo kvalifikované ako právoplatné rozhodnutie v zmysle článku 54 DVSD, musí skončiť trestné stíhanie a s konečnou platnosťou vylúčiť obžalobu.

35 Na účely posúdenia, či rozhodnutie je „právoplatné“ v zmysle článku 54 DVSD, treba najskôr preskúmať, ako to tvrdí najmä rakúska, holandská a fínska vláda a vláda Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia, či vnútroštátne právo zmluvného štátu, ktorého orgány prijali predmetné rozhodnutie, ho považujú za konečné a záväzné, a ubezpečiť sa, či v tomto štáte poskytuje ochranu priznanú zásadou *ne bis in idem*.

36 Rozhodnutie, ktorým podľa práva prvého zmluvného štátu bolo začaté trestné stíhanie proti osobe a ktoré nevyučuje obžalobu na vnútroštátnej úrovni s konečnou platnosťou, nemôže totiž v zásade predstavovať procesnú prekážku, pokiaľ ide o prípadné začatie alebo pokračovanie trestného stíhania za ten istý čin proti tejto osobe v inom zmluvnom štáte.

37 Pokiaľ ide presnejšie o konečnú povahu predmetného rozhodnutia v konaní vo veci samej v slovenskom práve, je potrebné poukázať na skutočnosť, ako vyplýva z pripomienok holandskej vlády a Komisie, že článok 57 DVSD vytvoril rámec spolupráce, ktorá umožňuje príslušným orgánom druhého zmluvného štátu na účely objasnenia napríklad presnej povahy rozhodnutia, ktoré bolo vydané na území prvého zmluvného štátu, vyžiadať si relevantné právne informácie od orgánov tohto prvého štátu.

38 Taká spolupráca, ktorá sa však neuskutočnila v konaní vo veci samej, by umožnila stanoviť, že v skutočnosti rozhodnutie, ako je v konaní vo veci samej, nemá podľa slovenského práva povahu, ktorú by bolo možné považovať za vylučujúcu obžalobu na vnútroštátnej úrovni.

39 V tejto súvislosti presne vyplýva z písomných pripomienok podaných slovenskou vládou v tejto veci, že rozhodnutie, ktoré nariaďuje zastavenie trestného stíhania v štádiu konania pred vznesením obvinenia voči konkrétnej osobe, prijaté podľa § 215 ods. 1 písm. b) slovenského trestného poriadku, nevytvára na základe vnútroštátneho práva prekážku novému trestnému stíhaniu pre ten istý skutok na území Slovenskej republiky.

40 Je teda potrebné konštatovať, že rozhodnutie policajného orgánu, aké je vo veci samej, ktoré síce zastavuje trestné stíhanie, ale nevylučuje obžalobu s konečnou platnosťou podľa dotknutého vnútroštátneho právneho poriadku, nie je rozhodnutím umožňujúcim považovať dotknutú osobu za „právoplatne odsúdenú“ v zmysle článku 54 DVSD.

41 Tento výklad článku 54 DVSD je v súlade s cieľom tohto článku, ktorým je vylúčiť, aby právoplatne odsúdená osoba bola z dôvodu, že vykonáva svoje právo voľného pohybu, stíhaná pre tie isté činy na území viacerých štátov, ktoré sú zmluvnými stranami (pozri v tomto zmysle rozsudok Gözütok a Brügge, už citovaný, bod 38).

42 Uplatnenie tohto článku na rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, aké bolo prijaté v konaní vo veci samej, by ale v inom zmluvnom štáte, v ktorom by bolo k dispozícii viac dôkazov, mohlo byť prekážkou pre všetky konkrétne možnosti stíhania, ako aj prekážkou prípadného uloženia trestu osobe z dôvodu jej protiprávneho konania, aj keď také možnosti by neboli vylúčené v prvom zmluvnom štáte, kde dotknutá osoba nie je považovaná za právoplatne odsúdenú v zmysle vnútroštátneho práva tohto štátu.

43 Tento dôsledok by bol, ako uviedla švédka vláda a vláda Spojeného kráľovstva vo svojich písomných pripomienkach, v rozpore so samotným účelom ustanovení hlavy VI Zmluvy o Európskej únii, ako ho definuje článok 2 prvý odsek štvrtá zarážka EÚ, teda prijať „... príslušn[é] opatrenia týkajúc[e] sa... prevencie a boja proti zločinnosti“ pri súčasnom rozvoji únie ako priestoru slobody, bezpečnosti a práva, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb.

44 Je potrebné dodať, že ak cieľom článku 54 DVSD je zaručiť osobe, ktorá bola odsúdená a svoj trest už vykonala alebo ktorá bola prípadne právoplatne oslobodená spod obžaloby v zmluvnom štáte, aby sa mohla pohybovať vnútri schengenského priestoru bez obavy zo stíhania v inom členskom štáte pre ten istý čin (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Zb. s. I-2333, bod 34), nie je jeho cieľom chrániť podozrivého pred možnosťou byť vystavený postupnému vyšetrovaniu v niekoľkých zmluvných štátoch za tie isté činy.

45 Vzhľadom na tieto úvahy je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 DVSD sa neuplatní na rozhodnutie, ktorým orgán zmluvného štátu po vecnom preskúmaní veci, ktorá mu bola predložená, nariadil zastavenie trestného stíhania v štádiu konania pred vznesením obvinenia voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu, pokiaľ toto rozhodnutie o zastavení podľa vnútroštátneho práva tohto štátu nevyklučuje s konečnou platnosťou obžalobu a nie je prekážkou nového trestného stíhania pre ten istý čin v tomto štáte.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko), sa neuplatní na rozhodnutie, ktorým orgán zmluvného štátu po vecnom preskúmaní veci, ktorá mu bola predložená, nariadil zastavenie trestného stíhania v štádiu konania pred vznesením obvinenia voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu, pokiaľ toto rozhodnutie o zastavení podľa vnútroštátneho práva tohto štátu nevyklučuje s konečnou platnosťou obžalobu a nie je prekážkou nového trestného stíhania za ten istý čin v tomto štáte.

Podpisy